

[Funck Jensen.]

mentaliteten, der begyndte, det var den gamle, forkalkede Borgermentalitet, der i Forbindelse med Videnskabens og Teknikkens enorme Resultater fremkaldte de uholdbare sociale Tilstande i Slutningen af forrige Aarhundrede; det var disse Tilstande, der fostrede Socialdemokratiet, og det var dettes oprindelige idémæssige Metoder, Kommunismen tog op. Saadan er Sandheden!

Og een Ting til. Hvis man opruster, sikres blot en kommende Katastrofe, den bliver uafvendelig. Der findes ingen videnskabelige Holdepunkter for, at Verdensfreden kan opretholdes ved, at to store Magtgrupper i gensidig Frygt holder hinanden i Skak. Store Magtgrupper ledes af faa Mænd. Naar Spændingen en Dag gaar paa Nerverne hos en af Parterne, sker Katastrofen. Magtgrupperne er som selve Atombomben: en lille Energiudløsning sætter en enorm, altødelæggende Kædereaktion i Gang. Psykologiens Love er som Kemiens og Fysikkens; disse Love lader sig udforske og følge, men de lader sig ikke ændre. Lader man sig provokere til at stole paa voldelige Midler, besmittes man selv deraf: man bliver et Offer just for de Kræfter, man ønsker at bekæmpe.

Vi kan maaske ikke ændre Stormagtspolitikken. Skønt hvem ved? Den Politik, der hidtil har været ført ude i den store Verden, og hvoraf vor egen har været et Spejlbillede, kan ikke fortsat give Folkene Tro til Mennesket som Politiker. Jeg tror ikke paa det. Jeg tror knap nok paa Politikeren som Menneske. Men jeg tror helt og fuldt paa Mennesket som Menneske. Det, der kan skabe Afspænding i Verden og i vort eget Land, det, der kan fri os fra Tvangskollektivismen og Voldsmetoder, er, at vi fjerner Kommunismens Grobund ved at skabe retfærdige Samfundsforhold og ved, at vi bærer os ad som Mennesker, behandler og respekterer hverandre paa menneskelig Vis, hurtigst afvikler den Form for Tvangsfællesskab, der nu gør Statens Magt ubegrænset og Borgerne til uselvstændige, umyndige Individuer, der er et let Bytte for enhver, der ønsker at sætte sig i Besiddelse af Statsmagten, og endelig, at vi hører op med at tillægge os selv som Politikere en Magt og en Værdighed, som vi i Menneskelighedens Navn ikke kan bære og ikke bør have. Væmper vi os først til at behandle hverandre med menneskelig og demokratisk Respekt, vil Folkets indre Styrke vokse. Vi undgaar ikke derved ydre Farer, men vi undgaar at bære. Ved til et civilisationsfærdende Baal, og vi er med til i os selv og

blandt de Nationers Folk; vi kommer i Berøring med, at opbygge de Kræfter, der skal danne Menneskehedens Fremtid.

Dette er maaske nye Tanker. Men saa er det just dem, Einstein taler om, naar han siger — jeg beder om Tilladelse til et kort Citat —:

„En ny Form for Tænkning er afgørende for, om Menneskeheden fortsat skal eksistere og naa til et højere Udviklingstrin.“

Det kan næppe være noget enkelt Partis Opgave at gennemføre den Politik, der skal frigøre Menneskeheden for den truende Fare. Derfor kalder jeg paa Samarbejde med hver enkelt i dette høje Ting, der paa Rettens, Frihedens og Menneskelighedens Grund vil være med til at bygge Danmarks Fremtid i Fordragelighed og i Tillid til Rettens og Sandhedens egen iboende Kraft.

Der er i vore Dage sluppet stærke nedbrydende Kræfter løs i Mennesket og det menneskelige Samfund. Vi er truet paa Livet, og ingen ved, hvornaar han skal miste det. Ingen kan være neutral, og ingen kan holde sig udenfor. Derfor er Valget ganske enkelt dette: vil vi som Nation og enkeltvis sætte Livet ind for det, der kan bære Menneskeheden ind i en ny Dag, eller vil vi fortsat blindt give vor Tro til de Magtmidler, som vil gøre Verden til en rygende Ruin, hvorfra Ligstanken vil brede sig fra Land til Land, fra By til By, fra det lave helt op i de høje Tingsale?

Udenrigsministeren (*Gustav Rasmussen*): Maa jeg først takke de ærede Ordførere, som paa flere Punkter og i vigtige Spørgsmaal gav Tilslutning til de Udtalelser, jeg fremsatte i Formiddags.

Jeg vil dernæst gerne søge at svare paa nogle af de vigtige Spørgsmaal, som flere af de ærede Ordførere har rejst.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen talte om Udsigterne for Gennemførelsen af vore vigtige Ønsker i Sydslesvig, særlig Spørgsmaalet om den administrative Adskillelse fra Holsten og om Muligheden for Flygtningenes Fjernelse. Jeg forstod, at det ærede Medlem mente, at der ikke var opnaaet noget som helst paa disse to Punkter, og naar han mente, at det var noget for optimistisk at regne med gode Udsigter, er jeg ikke uenig med ham. Men hvis jeg forstod det rigtigt, laa det i det ærede Medlems Tanke, at jeg skulde have fremsat en optimistisk Udtalelse derom, og det mindes jeg ikke at have gjort.

Det ærede Medlem rejste Spørgsmaalet, om Danmark ikke burde have søgt Adgang